

El piano | Lluís Llach | Actualitzat el 10/01/2019 a les 13:34

Un núvol blanc

Sovint és quan el sol declina que el mires/ Ell, pesarós, sap que, si minva, l'estimes

V?deo: <https://www.youtube.com/watch?v=xPQNqFWaZ6g>

Senzillament se'n va la vida, i arriba
com un cabdell que el vent desfila, i fina.
Som actors que a voltes,
espectadors que a voltes,
senzillament i com si res, la vida ens dona i pren paper.

Serenament quan ve l'onada, acaba,
i potser, en el deixar-se vèncer, comença.
La platja enamorada
no sap l'espera llarga
i obre els braços no fos cas, l'onada avui volgués queda's.

Així només, em deixo que tu em deixis;
només així, et deixo que ara em deixis.
Jo tinc, per a tu, un niu en el meu arbre
i un núvol blanc, penjat d'alguna branca.
Molt blanc...

Sovint és quan el sol declina que el mires.
Ell, pesarós, sap que, si minva, l'estimes.
Arribem tard a voltes
sense saber que a voltes
el fràgil art d'un gest senzill, podria dir-te que...

Només així, em deixo que tu em deixis;
així només, et deixo que ara em deixis.
Jo tinc, per a tu, un niu en el meu arbre
i un núvol blanc, penjat d'alguna branca.
Molt blanc...
Molt blanc...

Jo tinc, per a tu, un niu en el meu arbre
i un núvol blanc, penjat d'alguna branca.
Molt blanc...

Facebook: Lluís Llach